

фимъ. Таню Воевода билъ осжденъ като революционеръ на доживотенъ затворъ въ Диарбекиръ, дето билъ откаранъ въ тежки вериги.

Презъ 1875 г. Таню избѣгалъ отъ затвора на Диарбекиръ заедно съ съгражданина си д-ръ Г. Мирковичъ. Турскитѣ власти наново започнали претърсвания въ Сливенъ и подъ знака на съмнението, че родителитѣ му го криятъ въ голѣмата имъ къща, запалили я отвсѣкжде. Нейнитѣ изгорѣли остатъци сж още на лице. Отъ Диарбекиръ Таню Воевода отива съ голѣми усилия и прикрития въ Цариградъ, въ качеството си на работникъ, заедно съ д-ръ Мирковичъ. Отъ тамъ той отива въ Влашко. Срещналъ се съ революционеритѣ и застаналъ въ онова течение, което искало, щото съ пушка въ ръка, посрѣдъ балканитѣ на България, да се извоюва свободата на отечеството; станалъ членъ на революционния комитетъ въ Турно-Могурели и се е ползувалъ съ едно завидно уважение отъ членоветѣ на Комитета.

По времето когато Таню се намиралъ въ Влашко (1875—76 г.), революционното раздвижване на духоветѣ за освобождението на България било повишено. Презъ пролѣтъта на 1876 г. се очаквало всеобщо народно възстание, усилено готвено отъ Тайния централенъ революционенъ комитетъ. Комитетитѣ въ Влашко готвѣли да се организиратъ две чети, които презъ май 1876 г. да минатъ Дунава и да раздвижатъ българското население за борба. Едната чета трѣбвало да мине Дунава при Орѣхово, да повдигне цѣла Западна България, а другата да трѣгне отъ Олтеница и презъ Разградъ — Шуменъ да се отправи за Сливенския балканъ, дето да се присъедини къмъ готвеното тамъ голѣмо възстание, подъ ръководството на Георги Икономовъ и по-после на Стоилъ воевода. За воевода на първата чета билъ опредѣленъ Панайотъ Хитовъ, който отказалъ, та четата минала Дунава подъ воеводството на Хр. Ботевъ при Козлодуй. За воевода на втората чета билъ опредѣленъ Таню Стояновъ Куртевъ.

Презъ 1875 г. избухнало Херцеговинското възстание, което още повече раздвижило духоветѣ за борба. Още сжщата година презъ месецитѣ ноемврий и декемврий Таню поискалъ да събере чета и, като мине Дунава, да отиде въ Сливенъ. Въ Олтеница той се срещналъ съ брата си Курти, по когото съобщилъ въ Сливенъ, че на пролѣтъ ще мине съ чета Дунава, та сливенското възстание да не се почва, докато не пристигне той въ Сливенския балканъ. Разбира